

SEGÍTSÉN, ELNÖK ELVTÁRS!

FOGADÓNAPON

Péntek van, reggel nyolc óra. Schmidt Rezső, a Heves Megyei Tanács elnöke ma tartja a fogadónapját. Egy nagyalakú spirálfüzetet tesz maga elé, és így szól hozzám:

— Ebbe a füzetbe jegyzem fel az emberek pillanatnyilag legnagyobb gondjait. Nem állítom, hogy minden esetben meg tudom oldani valamennyit, de sokan nem is azért jönnek a fogadónapra, hogy derűs lélekkel távozzanak. Gyakran csak azt akarják, hogy valaki meghallgassa őket.

Lássuk, ki milyen gondot hozott magával ezen a napon?

Nehéz nemet mondani

Fiatalasszony lép a szobába, Gulyásné Kovács Anna. Aldebrőről jött be Egerbe, hogy felkeresse a tanácselnököt. Maga is kebelbeli, a községi tanács végrehajtó bizottságának a titkára.

— Házát építenénk — mondja —, de kevés hozzá a pénzünk. Munkálatóit kölcsönt kérnék a megyei tanácstól.

— Ezt csak a közvetlen munkaadó, vagyis a helyi tanács adhatja — mondja Schmidt Rezső.

— Tudom — válaszol az asszony. — De az nem lesz több nyolcezer forintnál. Ötvenen dolgozunk ugyan is az aldebrői tanácsnál, a fejkvóta pedig ezer forint, azaz a községi tanácsnak csak ötvenezer forintja van évente arra, hogy az építkezni szándékozókhoz hosszú lejáratú, kamatmentes hitelt adjon. Az idén hatan kezdtünk építkezni, így ez az összeg hatféle oszlik. A ránk jutó kis pénzzel pedig nem sokra megyünk. Ha az elnök elvtárs méltányossági alapon megemelné a kölcsön összegét, akkor nagyobb biztonsággal kezdenénk hozzá az építkezéshez.

— Nem tehetem, mert ha önnök több kölcsönt adna a tanács, mint a munkatársainak, akkor ők is jogosan kérnék ezt a kiegészítést. De mert az ő kívánásukat már nem teljesíthetjük — hiszen mi sem rendelkezünk korlátlan összegekkel —, igazságtalanságot követnénk el velük szemben.

— Értem. Csak hát az is igazságtalan, hogy más munkahelyeken száz-százötvenezer forint kölcsönt is adnak az építkezőknek. Sőt, egy ismerősöm a bányánál dolgozik, és ő 220 ezret kap az építkezéshez, de ha még tíz évig ott marad, akkor viszsza sem kell fizetnie ezt az összeget.

— Hol laknak most?

— A tanács szolgálati lakásában — mondja halkán a kérelmező.

— És az mekkora?

— Háromszobás családi ház.

— Maradhatnának benne életük végéig. De jól teszik, ha építkeznek. De az, hogy amíg elkészül a házuk, addig is van hol lakniuk, és nem

kell uzsorabért fizetniük egy albérleti szobáért, nem rossz dolog. Igaz?

— Igaz — felel Gulyásné, s miközben föláll, még így szól:

— Azért gondoltam, hogy megpróbálom. Hiszen drága az építőanyag, víz sincs, út sincs, villany sincs még a telken... Viszontlátásra.

Amikor elmegy, a tanácselnök mélyet sóhajtvá ezt mondja:

— Nagyon nehéz a kérést megtagadni.

A tanúk vadászok

Másodikként idős, barázdált arcú férfi lép be. Csomós Miklós. Nehezen ül le, de máris belekezd élete történetébe:

— 1957-től 1966-ig szénbányász voltam, attól fogva két évig olajbányász. Majd egészen az idejéig, a nyugdíjazásomig, a víz- és szivattyúházamban dolgoztam, gépészként. Háromszor kaptam Kiváló Dolgozó kitüntetést, egyszer elnöki dicsőretet, és 1974-ben az Eger Városáért című oklevelet. Mégis azt mondják rám, hogy a máséra fáj a foga. Mert végül is ezért jöttem ide. Huszonegy esztendővel ezelőtt házhelyet vettem Síkfőközön. Hét-százötven négyszöglet, az út mellett. A szomszédom háza akkor már állt. Aki nekem a telket eladta, azt mondta, hogy a szomszéd házából a kijebb levő parlagföld már mind az énjem. En ezt elhittem neki és a földet megműveltem. Gyümölcsfákat ültettem, sőt a házunkat is ráépítettem. Huszonegy évig rendben is volt minden, soha senkivel nem veszekedtem, még csak nem is vitáztam. Csakhogy 1983-ban a szomszédom a maga telkéből eladott egy darabot, s az új térképezés kapcsán kiderítette, hogy én az ő földjéből 106 négyszöglet jogtalanul használok.

Elindult a pereskedés, pedig egy 1976-os rendezési terv szerint én vagyok az a terület. Annak ellenére, hogy a tanács műszaki osztálya három ízben adott ki olyan nyilatkozatot, amely szerint jogosan birtokolom a vitatott telekrészt, mégis engem marasztalt el a bíróság. Mert a szomszédom tanúkat hívott a tárgyalásra, akik állítólag látták, hogy én sávonként telepedtem az ő földjére. A bökkenő csak az, hogy a házam is ezen a földdarabon van. Hát kérdezem én: egy épület hogyan telepedhet sávonként a más földjére? Egyébként ezeket a tanúkat én sohasem láttam a házam táján. Alig hiszem, hogy jobban tudnák, hol van a telkem határa, mint jómagam és mint a tanács műszaki osztálya.

— Miért tanúskodnának idegen emberek maga ellen? — kérdezi a tanácselnök.

— Nem biztos, hogy ellenem akarnak tenni, sokkal inkább hiszem, hogy a szomszédomnak akarnak kedvezni. Ő ugyanis vadór. A tanúi meg vadászok. Jó beosztású, ismert

emberei a környéknek. És nekik — úgy látszik — jobban hisznek, mint nekem, aki csak egyszerű fizikai munkás vagyok. Segítsen nekem, elnök elvtárs! Hogy ne kelljen még egyszer megvennem azt a telket, amelyiken a házam áll.

— A vásárláskor nem készült az eredeti telekhatárokról rajz?

— Nem. Annak idején a Földhivatalban csak a tulajdonjogot írták a nevemre. Így most hiába keresem az igazságot.

— Jöjjön be a jogi osztályunk munkatársa — szól ki a titkárnőjének a tanácselnök. — Lássuk, mit mond ő.

Dr. Vass Géza jogász azt mondja Csomós Miklósnak: — Ismételt felülvizsgálati kérelmet kell beadnia, megjelölve benne azt is, hogy huszonekét éve használja a telket. Ezen az alapon talán rendezhető a dolog.

A zaklatott ember föláll.

— Talán csak megtalálom az igazamat! — mondja, és elköszön Schmidt Rezsőtől.

Korkedvezmény nem adható

Ó. Jánosné teljes nevét azért nem írom ki, mert sokak előtt szégyellné magát, ha nyilvánosságra kerülne, hogy miért jött ezen a pénteken a megyei tanács elnökéhez. Azt kérte Schmidt Rezsőtől, hogy intézze el — ötvenéves lévén — a korkedvezményes nyugdíjazását. Hogy miért? Mert elfáradt. A vállalat igazgatójának is beadta a kérvényét, aki azt javasolta, hogy a felügyeleti szervhez, a tanácshoz forduljon a kérésével. Ám a tanács illetékes osztályának vezetője — mert semmiféle más okot nem látott — elutasította Ó.-né kérvényét.

— Beteg? — kérdezi tőle a tanácselnök.

— Nem, nagyon ritkán voltam táppénzen. Így leszalékolhatni sem tudom magamat. Pedig már harmincnégy éve dolgozom. És hatan voltak testvérek. Tizenkét hold földet, két tehenet és egy kocsit adott be az apám annak idején a közösbé. Ez sem számít?

— Sajnálom, nem — búcsúzik tőle az elnök.

Tóth Józsefné Noszvajról jön. Ahogy mondja; végső kétségbeesésében kopogtatott be a megyei tanács elnökéhez. Jóleső érzéssel távozik.

Juhász Ferencné Verpelétről cukorbeteg édesanyja, Gulyka Pálné ügyében kér meghallgatást.

Lehetséges, hogy az ország vagy a megyék szempontjából e gondok kicsinyeknek tűnnek. Ám az elnöki szobák ajtajain kopogatóknak ezek a gondok — mint ahogy Schmidt Rezső mondja — a legnagyobbak. És ezért kell velük lekiismeretesen, személyesen foglalkozni. A kölcsönös bizalomnak nincs, nem lehet más záloga.

Mérő Miklós